

Từ đó, tôi không dám làm việc khuya tại văn phòng nữa...vì chỉ sợ phải nghe tiếng điện thoại.

Và tôi đã ghi lại truyện này...như là một trường hợp gặp ma..."

Chú thích: Một thời gian sau đó, chuyện tưởng như đã quên đi. Nhưng trong một buổi tối văn nghệ, khi ra về, tôi bắt gặp một thanh niên ngoài bãi đậu xe. Vì tối quá, tôi không nhận ra nét mặt, nhưng cái giọng khàn khàn tôi chưa quên...Hai hàm răng của hắn trắng dã. Hắn cười khẩy, rồi nói nhanh:

- Anh đã viết truyện về hồn ma Nguyễn Văn Độc chưa?

Hắn nói xong, cười lớn, bỏ lên xe, đi liền...

Tôi ngẩn người...Thì ra có người điều cợt cái nghề viết truyện ma của tôi. Nghĩ thực mắc cỡ. Nó xưng tên là Độc, kể cũng độc thực!!!

Tuy nhiên, truyện đã viết rồi thì không thể bỏ đi.

Tòa Nhà Trên Lưng Đồi

Tiếng động nào đánh thức tôi dậy giữa đêm khuya...Khi tỉnh trí lòng còn sợ hãi. Lúc đó âm thanh chỉ còn một thứ tiếng động o...o...bên tai gây nên do một vài dây thần kinh thính giác nào đó bị hư hại mà một vị bác sĩ đã từng giải thích với tôi một lần tới khám tai ở phòng mạch ông ta. Cái âm thanh đó chỉ xuất hiện khi môi trường chung quanh thực thình lặng...thình lặng đến độ không có một âm ba nào được phát ra.

Tiếng động nào đã đánh thức tôi, chỉ vang trong tiềm thức, kích ngất thần kinh do một mối tương quan mơ hồ mà nhất thời tôi không thể giải thích nổi.

Tôi chỗi dậy nhìn văn phòng mờ tối...Cái "table de nuit, cái giường một trống vắng ở góc nhà...khuôn cửa ra vào khép hờ dưới một đường khe hở chạy dài từ trên xuống dưới, để lọt một thứ ánh sáng xanh nhạt.

Cái khung cảnh này quen thuộc lạ thường, quen thuộc hơn cả hai năm trước vợ chồng tôi đã từng ở căn phòng này...rồi phải dọn ra vì chủ nhà muốn mang nó rao bán hơn là tiếp tục cho cái gia đình đông con, nghèo kiệt xác này mượn nữa. Nhưng không biết cái duyên nợ nào đưa đẩy, nên sau nhiều lần đổi chủ, căn nhà lại lọt vào tay một người bà con của chúng tôi mua được, để cuối cùng, qua chương trình "housing", gia đình chúng tôi thuê lại sau lần thứ ba bị đuổi nhà chỉ trong một năm. Vừa dọn vào buổi chiều, và chúng tôi thấy thực thoải mái vì tất cả đều quá quen thuộc, ai cũng có cảm tưởng như vừa trở về nhà sau một thời gian đi xa chứ không phải dọn vào một căn nhà mới thuê.

Cái gì đã kích động tâm thần làm tôi bật dậy với một cảm giác bồi hồi khó tả? Từ khung cảnh trong phòng ngủ, tôi lần bước ra hành lang mờ mờ xanh lợt của chiếc bóng điện ở một góc tường. Tất cả vẫn vắng lặng. Qua cửa nhà khách, xuống family room, và rồi chiếc cửa thông xuống garage làm tôi thoáng giật mình...Chiếc cửa đó hiện mở một nửa...phía dưới tối om, ở đó là garage. Đây là dữ kiện đưa tôi tới một nhận thức tương quan đến trạng thái kinh động giấc ngủ của tôi. Tôi thoáng nghĩ ngay tới cái garage mà tôi cho thằng Hạnh chết gục bên chiếc tủ lạnh trong truyện Nôi Tình Thương, một tuyến ngắn của tập Ma Cỏ. Bây giờ thì tôi đã hiểu. Tôi nhìn quanh khung cảnh không còn thuần là một căn nhà quen thuộc, mà tôi có cảm giác như đang trở lại phạm trường của một câu truyện bất thường có nhiều liên hệ tới mình...Từ trong garage, mang hình ảnh thằng bé gầy còm, hốc hác, nằm chết cong queo...tới cái cửa kính dịch ra vườn sau...Tôi len lén hé chiếc màn cửa nhìn ra ngoài vườn...Dưới ánh điện vàng vọt ...gốc cam hiện ra ở giữa vườn...Trong

cái bóng râm kia, hình dáng con ma thằng Hạnh như chập chờn ẩn hiện...Tôi trở nhanh về phòng...và không quên khép chặt cửa lại. Nhưng khi vừa đặt lưng xuống thì bên chiếc "table de nuit" hình ảnh thằng Hạnh thở dốc trong truyện lại như hiện ra...làm tôi phải nhắm mắt lại...

Và tôi thức trắng đêm!

Sáng hôm sau, mọi người tản đi vì công việc riêng của mình. Tôi đi làm, các con đi học. Nhưng tối chiều tối gia đình quây quần trong bữa ăn, thằng con lớn bỗng vô tình hỏi tôi:

- Bố ơi, bố có thấy thằng Hạnh không?

Tôi giật mình, gạt đi:

- Thằng Hạnh! Hạnh nào?

Nó cười:

- Thằng Hạnh trong truyện của bố ấy. Con thấy cái nhà đó giống hệt như cái nhà này. Cái hành lang, cái garage, vườn sau, gốc cam...con có cảm tưởng như thằng Hạnh có thực, và hiện nó là ma trong cái nhà này...

Tôi gắt:

- Mày đừng nói bậy không các em chúng nó sợ.

Nhưng thực sự, các con tôi không đùa nào sợ cả, mặc dầu chúng nó cũng đồng ý với thằng anh. Nhà tôi thì thấy câu truyện giữa hai bố con như là nói đùa. Riêng chỉ có mình tôi là để tâm.

Căn nhà đều được mô tả trong truyện Nôi Tình Thương, trừ cái gác. Nhà này thuộc loại nhà kiểu Victoria trong vùng còn sót lại sau những đợt tái xây cất khu vực. Nhà loại này kiến trúc rất kiểu cách: các khung cửa đều chạm trổ và có nẹp hoa chạy chung quanh. Cột kèo đều tiện tròn từng khúc và có đến như các công trường La Mã. Đặc biệt là mái nhà có nhiều lớp, đôi khi kèm theo cái tháp tròn vươn lên ở một bên

hông nhà... Và trong cái tháp đó, thường là một căn gác xếp nếu căn nhà đó chỉ có một tầng. Căn gác này kỳ trước ở đây, chúng tôi không dùng tới vì các cháu còn nhỏ, ở dưới nhà cũng không hết, vì thế, tôi đã không đưa vào câu truyện. Và bây giờ, chỉ còn có căn gác đó là không mang đến cho tôi những ám ảnh về thằng Hạnh...thằng nhỏ mà chính tôi dựng nên và giết đi một cách rất thê thảm...

Ban đêm, căn nhà đã trở thành một mối ưu tư của tôi. Có những lúc bất chợt thức giấc giữa khuya, tình trạng mà từ trước chưa hề xảy ra, tôi nằm nhìn thấu qua đêm tối, phân biệt từng đám ánh sáng rơi rớt dưới thảm, nhòe nhoẹt trên tường, nằm chết ở đó hay khẽ rung động...mà có cảm tưởng như đó là hình bóng của thằng Hạnh như đang cố biến dạng để lách qua vách tường chia cách âm dương...Và những tiếng động...những tiếng động mới thực lạ lùng. Có những tiếng tôi mất bao nhiêu công cũng không xác định được nguyên do, nó cứ ập mình ngay tại cái bàn ngủ, trong khe vách, bên kẹt cửa...và có khi như thoáng qua bên tai...Và từ đó, tôi đâm ra sợ đêm tối... Đêm tối đã đe dọa thần trí tôi bằng những hình ảnh do chính thần trí tôi đã tạo nên như thực...để lung lạc người khác.

Tôi bất chợt có ít việc phải làm tới khuya...Ngồi một mình ngoài nhà khách lại thấy những ám ảnh vây quanh đến ớn lạnh. Tôi quyết định đặt bàn giấy trên căn gác xếp để làm việc. Cảnh trí của căn gác này chưa từng được mô tả trong truyện, vì thế an tâm và thoải mái hơn. Tất cả tôi biết đều do tự kỷ ám thị mà ra...Tuy nhiên tôi vẫn sợ bóng đêm. Ngoài căn gác này, bóng đêm bỗng trở thành một rình rập mưu toan, một kẻ thù vô hình với đầy ác ý... Đời sống của tôi hiện nay, sự bình an và tin cậy được chỉ tới mỗi khi bình minh ló

dạng. Ánh sáng thân yêu, khả tín và an toàn.

Sự mất thăng bằng đến độ ngay ban ngày, tôi cũng dùng căn gác là cứ điểm cho cái bản ngã yếu đuối nhiều khi đến cùng cực ít thấy ở một người đàn ông... Ở đây thực thoải mái. Từ trên cao nhìn xuống khu rừng mơ xanh dịu bên kia đường, những thềm đồi vàng những hoa dại. Ngay lưng ngọn đồi trước mặt, tôi chú ý đến một tòa nhà chắc là lớn lắm, với những tầng cây tô điểm thêm cảnh sắc nên thơ. Mái ngói đỏ, tường quét vôi trắng...Tôi mừng tượng tới những lâu đài thời Trung Cổ bên Âu Châu. Có ngày nào, mình sẽ lái xe lên đó thăm thú một lần cho biết.

Ngày ngày ngồi đây nhìn lên tòa nhà để tưởng tượng những sinh hoạt trưởng giả của một gia đình giàu có mà tôi thường được thấy trong những chương trình TV nổi tiếng như Dallas, Dynasty...Những giai nhân quần là, áo lượt kiều sa, sang trọng. Tôi đang định viết một cái gì đó về tòa nhà trên...Nhất định phải viết một truyện xảy ra ban ngày chứ không ban đêm...vì ban ngày tuyệt nhiên chẳng thể nào dính dấp tới ma tới quái được...Đại một lần thôi...

Tình cờ, thằng con lớn học trên U.C. Davis dành dụm tiền học bổng mua được một bộ kính thiên văn Century khẩu độ 8 inches rất đẹp. Nhớ thời còn thanh niên, tôi rất say mê khung trời xa lạ trong bầu vũ trụ bao la...ảnh hưởng rơi rớt còn sót lại từ thửa bé của những đêm nằm ngủ ngoài thềm nhà, nhìn lên khoảng trời sao khuya mà mơ mộng hão huyền. Còn nhớ hồi dạy học ở trường Hưng Đạo, tôi đã hy sinh nhân dầy thể ông Thỏa hai giờ Vạn Vật đệ Tam là môn không phải sở trường của mình chỉ vì muốn có dịp nói phét với học trò về những hiểu biết nông cạn của mình về khoa thiên văn...Dạy về thiên văn mà ông thầy chưa từng

xử dụng qua kính thiên văn mà mới chỉ có dịp duy nhất được sờ tới dụng cụ này một lần hồi học đệ nhị B2 trường Trương Vĩnh Ký.

Thằng con đưa chiếc kính thiên văn về khoe với bố. Hai bố con hì hục cả buổi để ráp bộ kính. Đặt chiếc kính này ở trên gác xếp mà quan sát các thiên thể thì nhất rồi...

Thằng nhỏ trở về trường để lại chiếc kính thiên văn cho bố chơi ít ngày...

Một đêm thứ sáu, trận mưa đầu mùa làm tôi mất ngủ vì những tiếng động...những tiếng động quanh căn nhà này trong đêm như những âm thanh vang vọng từ đâu đâu, từ những truyện quái gở do chính tôi tưởng tượng và đã cố gắng mô tả ra...Trong đêm, tôi như ôm mối sợ hãi vu vơ một mình mà không dám chia sẻ với ai...Thực là cô đơn!

Trưa thứ bảy hôm sau, trời bỗng hừng nắng, mang lại cho tôi sự bình an trong tâm hồn mà tôi tưởng như đã đánh mất từ bao giờ. Lên ngồi một mình trên gác xếp, nhìn những ngọn đồi trước mặt, từng mảng hoa vàng rực rỡ dưới ánh dương...nhất là tòa nhà, tòa nhà trên lưng đồi lung linh trong nắng chói chang.

Nhìn chiếc kính thiên văn, tôi bỗng nảy ra một ý kiến ngộ nghĩnh...Không chậm trễ, tôi ráp thêm bộ vật kính phụ biến nó thành chiếc viễn vọng kính. Tôi kéo chiếc bàn ra gần cửa sổ, đặt kính viễn vọng ngay ngắn, rồi điều chỉnh để quan sát tòa nhà trên lưng đồi. Với khẩu độ lớn của chiếc kính, tòa nhà hiện ra ngay sát mắt, rõ như đứng bên này hàng rào nhìn trộm sang nhà hàng xóm.

Tòa nhà đẹp và lớn hơn sự tưởng tượng của tôi quá nhiều. Kiểu kiến trúc thực cổ kính và nguy nga, không

khác những tòa nhà ở Âu Châu, đều bắt nguồn từ lối kiến trúc Romain xa xưa. Các khung cửa kính, cột kèo, hành lang rất ít thấy ở Mỹ. Nhưng tất cả đều đóng kín, rất kín đáo. Bên ngoài vườn hoa thì không thể che được. Những cụm hồng đủ màu sắc được cắt tỉa, chăm sóc đúng mức, còn ngâm sương. Lối đi lát đá hoa cương như các đền đài, chạy vòng quanh một hồ tắm nước trong, xanh biếc ở ngoài sân cỏ trước cửa nhà, rồi tách ra chạy giữa hai hàng cây cao, đổ xuống sườn đồi. Thềm cỏ quanh hồ xanh mượt, đâu đó mấy chiếc tàn màu sắc dịu mát che trên những chiếc bàn tròn, vây quanh bởi những chiếc ghế xinh xắn sơn trắng ngà. Tuy trời đã trưa, nhưng ở trên cao, mây còn bay là là trước cửa nhà. Cảnh sắc thực thoát tục nhưng lại hoang lạnh khác thường. Một tòa nhà hoang? Chẳng có lý nào. Chắc đây là biệt thự của một đại phú gia, chỉ dùng để nghỉ ngơi sau những ngày tháng bon chen trong thương trường...

Tòa nhà vắng vẻ suốt buổi trưa. Xế chiều, tôi trở lên quan sát toàn vùng qua ống kính viễn vọng. Mây đã tan, cảnh cảnh vật trông tươi tốt và rực rỡ hơn buổi sáng nhiều...Hoa bung đầy vườn...

Tôi đang say sưa vì vẻ đẹp của tòa nhà và tự nhủ rằng cả đời mình có kéo cày hai mươi bốn giờ một ngày, năm mươi hai tuần lễ trong một năm cũng không thể nào làm chủ một tòa nhà đồ sộ như vậy... thì bỗng nhiên cánh cửa chính của tòa nhà hé mở. Tôi giật mình, một người đàn ông, mình để trần, chỉ mặc một chiếc quần lót ngắn cùn cốn, tung tăng như một đứa trẻ từ trong nhà đi ra. Phải nói chàng ta là một gã Tây Phương đẹp trai, người rất cân đối, rắn chắc, nước da trắng hồng, tóc vàng, trên ngực che phủ bởi một bộ lông xoắn tít. Trời tuy đã cuối thu, nhưng thời tiết trong

HỒ LINH

thung lũng vào lúc này cũng chưa xuống dưới bảy mươi độ, nên với người Tây Phương, họ vẫn có thể phơi nắng. Người đàn ông tới cuối hồ bơi, lui hui một lúc...có lẽ mở máy nước nóng cho hồ...rồi trở nhanh vào nhà.

Cảnh trí đã trở nên sinh động khi có bóng dáng của con người...Tôi đưa hình ảnh lại gần hơn. Người đàn ông đã trở ra với một ôm đồ trên tay. Anh ta tới giữa bồn cỏ, trải rộng một chiếc khăn màu vàng lợt, bày ra vài cái gối tựa. Có lẽ còn thêm người chẳng...tôi nghĩ thế. Trên kia, người đàn ông đã thoải mái nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời đã ngả bóng.

Rồi như xem ciné, tôi chờ đợi không lâu thì nhân vật thứ hai xuất hiện. Nàng từ trong, nhẹ nhàng đi ra. Tôi phải nhấn mạnh ở chỗ nhẹ nhàng vì nàng là một thiếu nữ Nhật Bản...Bộ kimono rực rỡ lướt đi giữa bầu trời trong sáng trên đồi, giữ khung cảnh trường giả như trong show Dynasty. Qua cụm hồng bên hàng hiên, chiếc kimono của nàng vương phải bụi cây. phần dưới bị én lên, thoáng để lộ chiếc chân thon dài trắng muốt. Tôi vô tình buột miệng xít xa vì cặp chân ngọc nhà đó. Nếu tôi khen thêm nàng đẹp nữa thì cũng bằng thừa...vì quả nàng đẹp thực. Hồi xưa đi xem Miko Taka trong phim Soyonara, tôi đã say mê cô nữ tài tử này như các nàng kiều nữ tôn thờ James Dean, thì nay, tôi được thấy một cô gái Nhật lộng lẫy hơn thần tượng của mình rất nhiều.

Nàng bưng một chiếc khay, trên có chai rượu nhỏ và hai chiếc ly pha lê chân cao, trong suốt, tươi cười tiến lại chỗ người đàn ông đang nằm phơi nắng trên bồn cỏ xanh. Nàng nũng nịu ngả người xuống bên chàng. Người đàn ông hơi nhồm đậy, tay vuốt ve mái tóc, khuôn mặt nàng,.. Một chốc, nàng ngồi dậy, nhẹ nhàng rót lưng hai ly rượu, đưa cho chàng một ly, và tự mình lấy một

THUNG LŨNG MA

ly, rồi cả hai nhấp rượu cười tình với nhau...Bỗng người thiếu nữ từ từ đứng dậy, mắt liếc xéo người tình đang ngược mắt nhìn nàng. Rồi, ngoài sức tưởng tượng của tôi, nàng hơi uốn éo thân mình, và đôi tay ngọc từ từ cởi sợi dây lưng, chiếc kimono rơi vội xuống để lộ một tấm thân ngọc ngà trắng hồng làm tôi muốn đứng tim! Tôi hầu như không có kinh nghiệm về cái đẹp của thân thể người phụ nữ, đâu đã có vợ, có con, nhưng trước cái tòa thiên nhiên này, tôi nghĩ trên thế gian không còn một thân thể nào đẹp hơn. Tôi bỗng như thấy đã vô tình xúc phạm tới sự kín đáo, riêng tư của người khác... Tuy nhiên, trong tình cảnh này, giữa khi ở riêng trong căn phòng vắng, kín đáo thế này, sự lòi cuồn kia làm tôi quên cả các đức tính cao đẹp mà mình thường dùng để giáo dục con cái.

Tại khu vườn kia, trên bồn cỏ mượt mà, người đàn bà đã ngả xuống chiếc khăn trải màu vàng, gã đàn ông cũng đã bỏ cái quần lót duy nhất ra lúc nào...và hai thân xác cuốn quýt lấy nhau...trong cơn bốc lửa nhục dục...Bên này, tôi cũng run lên vì cái khoái cảm của người...Nhưng đột nhiên như bị đổ nước lạnh lên người, tôi vừa thấy xuất hiện một bóng người trên con dốc phía hàng cây thẳng tắp. Hấn lần lên một cách nhanh nhẹn, nhưng kín đáo...Và kìa, hấn đã tới bên hồ tắm, đứng lặng ngắm cảnh hai kẻ đang mải miết làm tình...Tôi nhận ra một cách không khó khăn cái mũi dẹt, đôi mắt ti hí của anh chàng thanh niên Nhật Bản mới tới kia. Mặt hấn đan lại, hàm bạnh ra cơ hồ như hai hàm răng bên trong đang nghiến lại, mắt quắc lên hung tợn. Tôi lo sợ hết hồn cho hai kẻ đang hụp lặn trong cơn cực lạc thác loạn...thì thành linh, nhanh như chớp, gã thanh niên Nhật rút súng trong túi ra, bắn nhiều phát. Tôi thấy khói bay mù...nhưng kinh khủng

hơn hết là đôi người kia, hai tấm thân lỏa lồ quần quai trên vũng máu là đồ gần hết chiếc khăn trải màu vàng. Tôi thấy từng thớ thịt giật giật trên khuôn mặt người đàn ông Tây Phương...Tôi thấy cả cái ngoắc đầu đau đớn của người đàn bà...Cho tới khi hai cái xác nằm bất động. Gã Nhật Bản tới gần, thận trọng ngó kỹ khuôn mặt của hai nạn nhân, rồi vùng đá vào mặt xác tên đàn ông một cái thực mạnh. Sau đó, hấn ngửa mặt lên trời cười như điên dại...rồi bỗng rút từ trong người ra một con dao găm sáng quắc, tay trái xé toạc chiếc áo sơ-mi trắng, để lộ cái bụng tròn lẳn. Sau đó, hấn nghiêng răng dùng cả hai tay thúc mũi dao vào bụng, miệng ngoác ra đau đớn, máu tươi bắn tung tóe, đồng thời hấn cũng gục xuống, giãy lên từng hồi, sau cùng nằm bất động luôn.

Mồ hôi tôi toát ra như tắm. Trong một lúc tình cờ, tôi đã chứng kiến một án mạng thanh toán nhau vì tình thực kinh khủng qua viễn vọng kính, rõ ràng hơn cả xem ciné hay TV. Bốn bề vắng ngắt...gió từng cơn thổi qua, cây cối ngả nghiêng...

Tôi rời mắt khỏi viễn vọng kính mà lòng còn bàng hoàng. Đứng lặng nhìn lên lưng đồi, nhìn tòa nhà nhỏ xíu bằng mắt trần, tưởng không tin nổi mắt của mình...Tôi trở lại nhìn qua ống kính...ba cái xác chết vẫn còn nằm phoir, lỏa lồ dưới ánh nắng quái chiều hôm...

Bầu trời vẫn vũ...

Dưới đường lộ, xe cô vẫn thản nhiên qua lại...có ai biết đâu, trên lưng đồi cao kia, vừa xảy ra một truyện kinh hồn...

Tôi đóng cửa sổ lại, thẩn thờ xuống nhà dưới, nhưng cố gắng giữ kín truyện. Tôi không thể làm âm lên, tụi nhỏ đòi lên xem những cái xác chết trần truồng bên

nhau thì thực không nên. Trời đổ mưa bất chợt. Phía đồi xa mù khói nước...tòa nhà kia không còn nhìn thấy nữa.

Khi tanh mưa, trời đã gần tối, tôi trở lên gác xếp, mở cửa nhìn lên phía đồi xa. Tòa nhà lại hiện ra mờ mờ. Tôi lưỡng lự một lúc, rồi vì tính tò mò, tôi lại nhìn vào viễn vọng kính. Khu biệt thự hiện lên, trông thực ảm đạm. Mấy tàn dù đổ chổng chơ. Những khóm hồng ủ rũ. Ba cái xác hình như vẫn còn nằm đó. Cảnh tượng tiêu điều, khác hẳn với không khí vui tươi lúc trưa.

Trời tối hẳn, cả tòa nhà và toàn khu biệt thự không một đóm sáng, dù là ánh sáng của một cột điện ở đâu đó.

Có nên báo cảnh sát những gì mình được mục kích vào buổi trưa rồi không? Ô dại gì mang cái phiền nhiễu vào thân. Rồi tự khắc truyện đó cũng sẽ được mọi người biết...Cảnh sát có tai mắt của nó...Lo con bò trắng răng sao!

Tôi trở xuống nhà. Mai là chủ nhật, nhất là vừa có chuyện xúc động nên tối nay tôi không lên gác xếp làm việc, mà giục cả nhà đi ngủ sớm để mai còn đi lễ.

Khuya, lúc mọi người đã yên giấc, tôi vẫn còn thao thức vì cái thảm cảnh thấy lúc ban ngày đến độ không sao dễ được giấc ngủ. Những cái xác đầm máu...nhất là cái hình ảnh giãy chết của cô gái Nhật, tấm thân trắng muốt, trần truồng...và những vũng loang máu đỏ làm tôi sợ hãi ghê gớm...Và tôi mất ngủ cả đêm đó.

Sáng chủ nhật, sương mù bao phủ. Tôi lên gác xếp, mở cửa nhìn lên tòa nhà, nhưng không thấy gì ngoài giải mây trắng đục bao phủ khắp lưng đồi. Sau khi chúng tôi đi lễ về, trời có phần quang đãng hơn, tôi lại dùng kính viễn vọng quan sát tòa nhà. Vắng ngắt...Ngoài những khóm hồng đầy hoa, nhưng ướt sũng, lối đi còn

đắm nước mưa, nhưng trên bãi cỏ thì trống trơn, ba cái xác chết đã được đưa đi, không còn dấu vết gì của vụ án mạng ngày hôm trước. Thôi cũng xong, cảnh sát đã sớm can thiệp khiến lương tâm tôi đỡ băn khoăn. Tôi nhẹ thở dài, khép cửa, ngồi thờ một lúc, rồi xuống nhà dưới.

Trời mưa liên tiếp mấy ngày. Tuy nhiên, tôi cố theo dõi đài TV 11 trong các chương trình địa phương để biết thêm về vụ án mạng mà mình đã được chứng kiến, nhưng tuyệt nhiên nó không hề được nhắc tới. Lại thực, một đám cháy cỏ dại trên đồi, vài công nhân biểu tình đình công...mấy vụ đụng xe có người bị thương còn được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, thế mà một vụ giết người dã man như thế mà không hề được loan tin. Tôi còn mua liên tiếp mấy ngày báo Mercury News, đọc từ trang ngoài tới phần tin tức địa phương cũng không có tin gì liên can tới nó. Tôi bỗng nghi ngờ đôi mắt của mình...không lẽ tôi lòa? Làm thế nào được, rõ ràng như một với một là hai...

Mọi chuyện chung quanh đều lặng lẽ trôi với thời gian. Nhưng có một điều khiến tôi nhúm niêm lo lắng vu vơ. Đó là từ ngày mục kích vụ án mạng xảy ra ở toàn nhà trên lưng đồi, tôi bỗng cảm thấy căn gác xép không còn mang lại sự yên tĩnh cho tâm hồn tôi nữa... Đêm đã sợ về truyện thằng Hạnh, ngày lại rờn rợn mỗi khi nhìn lên tòa nhà trên đồi kia. Niêm lo lắng mỗi ngày một vướn lớn lên tới mức nhiều lúc làm tôi hốt hoảng...Tôi có ý muốn đổi nhà. Tuy nhiên, vì thấy sự tiện lợi của địa điểm này như gần chợ, gần trường học tốt của các con nên tôi còn lưỡng lự.

Một ngày, lại một ngày thứ bảy, khi trở dậy thấy trời bỗng bừng nắng chói chang sau nhiều đêm mưa rả rích. Tôi cảm thấy như lấy lại được sinh khí đã mất mát. Sau

bữa ăn trưa, sương tan, bầu trời thực trong sáng, tôi trở lên căn gác xép làm ít việc. Qua khung cửa sổ mở rộng, tòa nhà trên lưng đồi lại hiện ra thực rõ ràng.

Khi công việc xong, tôi vuôn vai, ra đứng bên cửa sổ nghĩ một lát. Sẵn chiếc viễn vọng kính thẳng con chưa lấy đi, tôi lại điều chỉnh để quan sát tòa nhà trên kia. Dưới ánh nắng chan hòa, tòa nhà lại hiện ra nguy nga như hôm nào. Những cụm hồng nhiều màu rực rỡ...Bồn cỏ xanh mượt...nước hồ bơi trong vắt...những văng lạng. Các cửa đóng im ỉm...Tôi tự nghĩ, thôi, bây giờ thì thực là nhà hoang!

Nhưng không! Cánh cửa chính chợt mở...và một người đàn ông từ trong nhà đi nhanh ra...dáng dấp quen thuộc, tới mở nước nóng ở đầu hồ tắm, rồi trở vào. Một lúc sau, hắn trở ra, cũng ôm một gói đồ có chiếc khăn vàng, rồi trải rộng trên bồn cỏ bên hồ tắm, bày ra mấy cái gối dựa, khuôn mặt và điệu bộ không khác người đàn ông đã bị giết...Chắc là người em hắn ta chẳng. Tôi thấy ngỡ ngợ về cử chỉ cũng như thói quen của hai anh em nhà này. Tôi nhìn vu vơ trong lúc hắn đã ngả lưng trên tấm khăn vàng...Tôi rùng mình khi tưởng tượng lại những cảnh xảy ra trong án mạng trước đây...nhất là khi thấy vẻ thản nhiên của gã kia. Nhưng thực không lâu, tôi choáng váng khi thấy cũng một nàng Nhật Bản từ trong đi ra, cũng vẫn cái cung cách hầu hạ truyền thống của người đàn bà Nhật... "ăn cơm Tàu, ở nhà Tây, lấy vợ Nhật" các cụ ta thường bảo vậy mà... Nhưng một chi tiết làm tôi hoảng hồn...Cái vạt áo kimono của nàng ta cũng vướng vào cụm hồng, chiếc chân ngà ngọc cũng chợt lộ ra...Trời, những cảnh cũ được diễn lại y chang...Tôi thực sợ hãi...Chai rượu mở...cảnh âu yếm...cảnh chuốc rượu...cảnh thoát y...tắm thân lồ lộ đường tơ kẽ tóc...cảnh làm tình bốc lửa...nhất

là khi thấy tên Nhật xuất hiện ở cuối con dốc...Tôi run lên, buông vội chiếc viễn vọng kính, ngã vật trên ghế...Một lúc sau, tôi vùng dậy, đóng chặt cửa sổ...hấp tấp chạy xuống nhà như kẻ mất hồn...

Suốt ngày, tôi không dám lên gác nữa...Nhà tôi tưởng tôi bình, giục uống thuốc cảm! Không biết hình tượng tôi lúc đó ra sao mà đến thẳng con út cũng không dám lại gần.

Ngày hôm sau là chủ nhật, tôi quyết tâm, rủ một người bạn thân tìm đường lên thăm tòa nhà. Thằng bạn có tính hiếu kỳ, không cần biết ký do, cũng vui vẻ cùng tôi đi. Từ đường Tully, chúng tôi theo con dốc Pleasant Mountain để leo lên vùng đồi núi với những con đường vắng vẻ vắng vẻ. Gần nửa tiếng đồng hồ là tới vùng ngoại vi tòa nhà. Điều làm tôi vô cùng ngạc nhiên là khung cảnh không khác gì tôi đã nhìn thấy qua kính viễn vọng, nhưng sầm uất và rất xô bồ...Hàng dãy xe hơi đậu dọc con dốc dẫn lên khu biệt thự. Kề ra, người vào tập nập chứ không hoang vắng như tôi đã thấy. Thực như hai thế giới cách biệt. Nhất là quanh hồ tắm, cả bảy người đang vui chơi...Những thân hình diễm kiều với những bộ bikini sặc sỡ đi lại, cười nói rộn ràng...

Rối trí vì không giải thích được sự khác biệt dị thường này, tôi ra về với tâm trạng thực hoang mang!

Từ đó, tôi ôm mối ưu tư trong lòng và không thể thổ lộ với ai...kể cả nhà tôi vì câu chuyện như vô thực của mình.

Buổi chiều, trời mưa, tôi không có dịp và cũng không còn can đảm quan sát lại tòa nhà bằng viễn vọng kính nữa...Ngày thứ ba, thằng con ôm chiếc kính thiên văn đi UC Davis mà bố không có lý do gì để bảo nó lưu lại.

Ngày qua ngày, tôi cứ suy nghĩ hoài về những chuyện

xảy ra...Những thắc mắc không thể giải tỏa.

Tôi nhớ tới cuốn truyện Hai Hát Giữa Rừng Khuya của Tchia Đái Đức Tuấn,,trong đó có tả cảnh hai con ma võ sĩ thường hiện lên diễn lại cảnh đấu kiếm với nhau để thanh toán một truyện tình xảy ra từ nhiều năm trước dưới chân một ngọn đồi mỗi khi trời tạnh nắng sau một cơn mưa...lúc là khí âm dương còn đang trong tình trạng chưa phân cắt rõ rệt ... Có phải đây cũng là một trường hợp tương tự? Nhưng cái khác biệt là chân đồi trong truyện phải thực yên tĩnh...thực xa rời nhân loại thì các vong hồn mới có thể kết tụ...Đàng này, trên tòa nhà này, cảnh sinh hoạt thực ồn ào thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy!

Nếu chẳng phải thế thì tôi nhìn thấy cảnh quái gở đó ở đâu? Trong kính thiên văn? Trong căn gác này? Hay trong chính mắt tôi? Nghĩ tới đây, tôi lạnh người, kinh hãi...Điều sau này làm tôi mất ngủ liên tiếp...Mất ngủ để đêm đêm chống mắt nhìn những vùng ánh sáng mờ tối, nghe những âm thanh vang vọng từ truyện thằng Hạnh...để lại càng sợ hãi hơn. Thân kinh tôi căng thẳng tới độ đáng ngại...một tiếng động nhỏ đâu đây cũng có thể làm tôi bàng hoàng tới toát mồ hôi lạnh. Tôi có nên đi bác sĩ thần kinh không? Chưa có quyết định...

Cho tới một hôm, trên căn gác xép...phải, trên căn gác này, trong một chiếc thùng rác nhỏ để dưới gầm bàn từ tháng nay, lúc đi tìm một tài liệu bị thất lạc, tôi bỗng tìm thấy một mẫu giấy nháp...Đúng tuồng chữ nguệch ngoạc của tôi viết bằng bút chì...tờ giấy nháp một truyện ngắn mà tôi không biết mình đã viết từ lúc nào. Tôi ngạc nhiên, cầm lấy...mang ra bàn, vuốt thẳng ra để đọc...Trời, tôi viết truyện này...đoạn này lúc nào đây...Tôi liếc mắt đọc nhanh đoạn văn đó...có những hàng quái gở sau "Qua cụm hồng bên hàng hiên, chiếc

áo kimono của nàng vương phải bụi cây, phần dưới bị vén lên, thoáng để lộ ra chiếc chân thon dài trắng muốt...." Đoạn sau viết quá tháu, không thể đọc được...Nhưng lúc đó, tôi cũng không còn sức để xem tiếp nữa. Tôi muốn thét lên vì kinh hoàng...Trời, ma không phải ở trên tòa nhà kia...không phải ở trong viễn vọng kính...nhưng chính là ở trong tôi...trong cái đầu khủng điên này...Mồ hôi toát ra tằm tã...côn kích ngất chột đến làm tôi mê đi...

Lúc tỉnh dậy...có lẽ tôi đang nằm trong bệnh viện...có thể...vì tôi ngửi thấy mùi ether...tường vôi trắng...Nhà tôi đang ngồi bên cạnh, nét mừng rỡ hiện rõ trên mặt khi thấy tôi mở mắt.

Lúc này tôi thực tỉnh trí...tôi nhớ hết mọi chuyện...Tôi yên tâm vì sự có mặt của nhà tôi ở đây...Nụ cười vu vơ chột đến mà tôi không cưỡng lại được...Tôi khề nói với nhà tôi:

- Em à, đừng lo...anh tỉnh táo lắm...Em không tin hả...Đây này, anh tỉnh đến độ có thể biết hiện chúng ta đang ở đâu cơ...

Đôi mắt nhà tôi lay động như phát hiện ra điều gì khó tả...Có lẽ ngạc nhiên vì sự hồi phục của tôi...Tôi không chậm trễ nói để nàng yên tâm:

- Anh tỉnh rồi...Anh biết rõ là anh đang nằm ở nhà thương Biên Hòa đây này...

Tôi cười thực lớn...làm nhà tôi chột sợ hãi đến độ phải nắm chặt lấy tay tôi...

Đêm Halloween 1987

Án Mạng

Người thiếu phụ đã chết thảm trong căn phòng khóa kín của nàng.

Khi đi làm về, người chồng đã khám phá ra cái chết của vợ và vội báo với cảnh sát địa phương. Người ta thấy một cảnh tượng khủng khiếp mà một người can đảm nhất cũng phải rùng mình: Trên chiếc giường đầm máu, một đồng thịt bầu nhầy bị cắt nát bởi một loại dao vô cùng sắc bén, loại dao mà thợ cắt tóc dùng để cạo mặt, được tìm thấy ngay bên xác nàng. Lưỡi dao mỏng như lá mía, sắc như nước đã tạo nên những đường cắt dài, be bét trên khắp cơ thể nàng: từ mặt, mũi, tay chân, bờ ngực, bụng cho đến cả nơi kín đáo nhất của nàng cũng không được chừa...Ghê rợn nhất là người ta thấy nhiều mảnh thịt đã bị cắt từ ngực, bụng, từ hạ bộ